

Spis 2 As 10/2013 byl spojen se spisem číslo 2 As 3/2013 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 16, v řízení o kasačních stížnostech žalobce proti usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2012 č. j. 30 A 47/2012 – 13, č. j. 30 A 62/2012 – 13, a ze dne 3. 12. 2012 č. j. 30 A 63/2012 – 13, č. j. 30 A 64/2012 – 13, č. j. 30 A 65/2012 – 13 a č. j. 30 A 119/2012 – 6,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci dne 3. 1. 2013 kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora uvedeným šesti rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové, jimiž byly Městskému soudu v Praze postoupeny jeho žaloby proti rozhodnutím žalované ze dne 5. 4. 2012, č. j. 1023-1025/12, č. j. 1028/12, č. j. 1032/2012 a č. j. 1033/2012, ze dne 14. 5. 2012, č. j. 1304/12 a č. j. 1305/12, č. j. 1306/12, č. j. 1307/12, č. j. 115/12, č. j. 1319/12, č. j. 1320/12, č. j. 1312/12, ze dne 26. 5. 2012, č. j. 1832/12, U 1313A/12, č. j. U 131/AN/12 a č. j. 2707/12 a též žaloba na ochranu proti nečinnosti žalované. Usnesením ze dne 24. 1. 2013, č. j. 2 As 3/2012 – 4, Nejvyšší správní soud spojil řízení o těchto kasačních stížnostech ke společnému projednání.

Protože kasační stížnosti nespĺňovaly podmínky řízení stanovené ustanovením § 105 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a zákonem č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením ze dne 1. 3. 2013, č. j. 2 As 3/2013 - 23, k odstranění uvedených vad, tj. ke splnění poplatkové povinnosti ve výši 6 x 5 000 Kč [§ 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích a položka č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona] a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo k prokázání, že má vysokoškolské právnické vzdělání. K splnění této povinnosti byla stěžovateli stanovena lhůta čtrnácti dnů; zároveň byl poučen o následcích

spojených s nevyhověním této výzvě. Na toto usnesení stěžovatel zareagoval podáním ze dne 18. 3. 2013, kterým požádal o osvobození od soudních poplatků z důvodu nemajetnosti a o ustanovení zástupce z řad advokátů. Nejvyšší správní soud nezpochybňoval stěžovatelovu majetkovou situaci, nicméně žádost o přiznání osvobození od soudního poplatku usnesením ze dne 2. 4. 2013, č. j. 2 As 3/2013 – 31, zamítl z důvodu zjevně šikanózního uplatňování práva; vzhledem k nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků nebyl stěžovateli ustanoven ani zástupce z řad advokátů. Tímto usnesením byl stěžovatel zároveň opětovně vyzván, aby v dodatečné lhůtě v délce patnácti dnů od doručení tohoto usnesení (stěžovateli doručeno dne 23. 4. 2013) uhradil soudní poplatek a prokázal splnění podmínky podle § 105 odst. 2 s. ř. s. s tím, že jde o obligatorní podmínky řízení; stěžovatel byl opětovně poučen též o procesních důsledcích nesplnění povinností uvedených ve výzvě. Na tuto výzvu stěžovatel požadovaným způsobem nezareagoval; v otevřené lhůtě pouze zaslal zdejšímu soudu přípis, v němž žádal o prodloužení obou lhůt, a to nejméně o tři měsíce. Stěžovatel svou žádost odůvodnil jednak časovou náročností vydání (blíže nekonkretizovaného) rozhodnutí České advokátní komory a též časovou náročností komunikace s advokátem. Uvedl též, že hrozí zastavení přezkumu pro nezaplacení soudního poplatku, neboť jeho sociální poměry mu neumožňují úhradu soudního poplatku najednou a během tak krátké doby. Lhůtu k zaplacení soudního poplatku označil stěžovatel, s odkazem na své osobní poměry, za zjevně krátkou, nesplnitelnou a zákonem nepředepsanou.

Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti; dle § 7 odst. 1 citovaného zákona se stal soudní poplatek za podání kasační stížnosti splatným okamžikem jejího podání. Soudní poplatek za kasační stížnost činí, dle položky 19 Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, částku 5000 Kč za každé napadené rozhodnutí (tj. v aktuálně projednávané věci 6 x 5000 Kč).

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Povinnost zaplatit soudní poplatek vznikla stěžovateli společně s podáním návrhů, tj. dne 3. 1. 2013. Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud, současně s nepřiznáním osvobození od soudních poplatků, vyzval stěžovatele, aby zaplatil soudní poplatek v dodatečně stanovené lhůtě patnácti dnů a poučil ho též o následcích neuposlechnutí této výzvy. Stěžovatel usnesení převzal v úterý 23. 4. 2013, avšak ve stanovené lhůtě, která uběhla ve čtvrtek 9. 5. 2013, ani později, soudní poplatek nezaplatil (pro pravidla počítání lhůt viz § 40 s. ř. s.). Je tedy evidentní, že soudní poplatek nebyl ke dni vydání tohoto usnesení zaplacen a není tak splněna esenciální podmínka, za níž může řízení o kasační stížnosti proběhnout.

Nad rámec uvedeného soud dodává, že stěžovatel ve stanovené lhůtě ani nedoložil zastoupení advokátem nebo své vysokoškolské právnické vzdělání ve smyslu další podmínky kasačního řízení podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. S ohledem na uvedené skutečnosti zdejšímu soudu nezbylo, než řízení o kasační stížnosti zastavit.

Dlužno ještě dodat, že dne 29. 4. 2013 zaslal stěžovatel zdejšímu soudu přípis, ve kterém se domáhal prodloužení lhůty nejméně o tři měsíce. Podle obsahu je třeba tuto stěžovatelovu žádost vyhodnotit jako žádost podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Podle citovaného ustanovení platí, že pro nezaplacení poplatku soud řízení nezastaví, je-li nebezpečí

pokračování

z prodlení, v jehož důsledku by poplatníku mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit.

Požádá-li ten, kdo soudní řízení vyvolal, o nezastavení řízení a odložení poplatkové povinnosti až do rozhodnutí ve věci samé, a dojde-li taková žádost soudu ještě v rámci otevřené lhůty pro dodatečné zaplacení soudního poplatku, vzniká soudu povinnost posoudit důvodnost takové žádosti. Neuzná-li ji důvodnou, nic mu nebrání řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavit, jakmile marně uplyne i dodatečně stanovená lhůta pro tento úkon.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel zaslal výše uvedenou žádost v otevřené lhůtě, přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení její důvodnosti. Na základě podání žalobce a argumentů v něm uvedených, však neshledal žádné důvody uvedené v § 9 odst. 4 zákona o soudních poplatcích, které by zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku vylučovaly. Obecný a neodůvodněný odkaz na sociální poměry žalobce nelze považovat za okolnosti uvedené v § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích.

Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že nemůže souhlasit s tvrzením stěžovatele, že stanovená lhůta patnácti dnů k zaplacení soudního poplatku byla v jeho případě zjevně krátká a nesplnitelná. Předně je třeba zdůraznit, že v případě lhůty stanovené soudem se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za kasační stížnosti byl v tomto případě splatný okamžikem jejich podání. Současná právní úprava nadto umožňuje uhradit soudní poplatek i po lhůtě stanovené soudem ve výzvě, a to až do právní moci usnesení o zastavení řízení. Znamená to, že se lhůta stanovená ve výzvě soudu fakticky prodlužuje ještě o dobu, ve které správní soud vydá, respektive doručuje, stěžovateli toto usnesení. Poplatková povinnost stěžovateli vznikla dne 3. 1. 2013 a dodatečně stanovená lhůta uplynula dne 9. 5. 2013, nadto je třeba uvažovat s dobou, než Nejvyšší správní soud vydá, resp. doručí usnesení o zastavení řízení. To už je podle Nejvyššího správního soudu doba více než dostatečná pro splnění poplatkové povinnosti.

Pokud by žádost stěžovatele o prodloužení lhůty o tři měsíce měla být vztažena i na lhůtu stanovenou pro předložení plné moci advokáta, je třeba konstatovat, že by šlo o žádost bezpředmětnou; kasační řízení je, jak již bylo uvedeno, zastavováno primárně z důvodu nezaplacení soudního poplatku a samostatné rozhodování o lhůtě k předložení plné moci advokáta by tak postrádalo smysl. Závěrem zdejší soud zdůrazňuje, že v kontextu stereotypního procesního počínání stěžovatele v tomto i v řadě dalších soudních řízení, která vede, lze mít důvodně za to, že tento jeho postup lze považovat nikoliv za vážně míněnou žádost, nýbrž pouze za jednu z mnoha stěžovatelem vyvolávaných procesních obstrukcí.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení bylo zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu